

Кожному пенсіонеру – по волонтеру

Пересварилися ми з моєю бабуркою Натахою через телеканали. Я хочу дивитись політику, а вона – концерти. Ледве переконав, що політика і концерт – близнюки-брати.

Ось претендентка на мерське крісло в столиці піднімається по-хазяйськи з парасолею над Києвом. Подумалось: та позичила б у баби Яги мітлу, та й рулювала б державою від центру до околиць – і підйомний кран не знадобився б. А один з телебалакунів, який теж поклав око на високе крісло, затурбувався, що нашим жінкам не вистачає чоловіків, зрозуміло, передусім кількостю, а не технологічно. Отож він готовий поставити питання про імпорт мігрантів чоловічої статі з інших країн, а наші, мовляв, хай залишаються там на підзаробітках. З приводу владної комплектації сімей пригадалась стара російська частівка:

Мужиков у девок нет –
Ми напишем в сельсовет.
В сельсовете разберут –
По Иванушке дадут.

А коли заговорили з екрана про небувале підвищення пенсій тричі на рік, я пішов спати. І чую: моя Натаха вже знайшла на телеекрані улюбленця «вовчиць» і сприймає його звернення як персональне: Наталі, давай махнемо на Балі. Пригадала бабурка, як дівкою була, бо старий, ще радянський, диван

аж рипить від помахування нею руками і ногами під мелодію пісні. Очевидячки, забула, як нас в юності «сповідали» на комсомольських зборах в клубі за танцюлі під тодішній американський хіт Бугі-Вугі.

«Де політична пильність до імперіалізму?», – допитувались приїжджі райкомівці.

У дрімоті роздумую: а що я міг би підказати кандидатам для збільшення максимальної кількості голосів на виборах? Виграшний лозунг: кожному пенсіонеру – по волонтеру!

Те, що на нас, мільйони перестарілих, знайдеться добровільних помічників, як кіт наплакав, зрозуміло. Та яка ж політика без приправи фантастикою? Хоч у мене розрахунки на поміч були б реальними: рубання дров для грубки і печі, копання городу, заготівля сіна, прибирання в сараї, годівля кабанця і курей, випасання скотини, замітання двора, похід в магазин за хлібом і макаронами. Але при цьому щоб сам волонтер не пив і не курив за рахунок моєї пенсії. Можливо, з цією метою була б вигідніша волонтерка-жінка, скажімо, з німкенем по обміну з нашими доглядачками. Але треба вишукувати додаткові кошти для соціальних виплат по догляду за старенькими та й ті множити на європейський коефіцієнт. Є ще проблеми: на відміну від наших жінок єв-

ропейки не призвичаєні колоти дрова і працювати на сінокосі зі звичайною косою з мантачкою та й на кухні дві жінки у нас не уживаються.

На користь волонтера-чоловіка у моїх конкурентних умовах говорить факт, що із рогатою скотиною, себто биком по імені Беня, жінка точно не справилася б. Це в нас сусідка супроводжує корову на випас, сидячи на велосипеді і розмовляючи по мобільнику. А моя – скотиняка така – займається булінгом: б'є менших і більших, а ще бігає від стада до стада, як безглуздий політик від партії до партії. Отож в питанні бика-плідника треба допомога мені і пастухові. Але тримаю Беню через вигоду: за покриття корів кооператив нашої череди віддячує мені молочними продуктами у, так би мовити, обмін на бичкові послуги. Думається, що до декларування нетрудових доходів справа не дійде. Більше того, свого Беню я зареєстрував з ідентифікацією у законному порядку, за що одержав на нього допомогу в сумі 36 гривень 67 копійок. Це майже повністю покритло мою поїздку з села в райцентр для реєстрації цієї однієї голови ВРХ.

Не зчувся, як заснув. І опинився на Балі замість моєї Натахи-Наталі. Екзотична природа, білий пісок на пляжі, синій водограй на морі. До мене відразу пристави-

ли волонтерку-індонезійку, роз'яснивши, що нічого оплачувати не треба, оскільки весь відпочинок забезпечується з фонду наших олігархів для стимулювання політиків, лояльних до корупції. Першого дня балійка зробила мені манікюр і педикюр і намазала все, що не вкрите плавками, пальмовою олією для загладжування тріщин і зморщок. Другого – взялася робити масаж підшов з додачею самостійних вправ ходіння по дрібному щебеню за японською методикою. Виявилось, що це тренування стоп для серфінгу, хоч я навіть на лижах і ковзанах не стояв від шкільних років. Висловив побоювання, аби старого на плавальній дошці акула не схрумала чи не занесло по океану до крокодилів в Африку або Австралію. Слуга курортників заспокоїла рятувальною службою. А на третій день волонтерка оголосила, що робитиме інтимний масаж.

– Ніякого інтиму! – протестно закричав я і прокинувся.

– Дідугане, чого злякався? – заспокоїла мене Натаха. – Та він тобі вже не загрожує від брежнєвських часів.

Після сніданку бульбою з огірком пішов займатися хлівно-дворовими роботами. А до питання волонтерства навіть у думках не повертаюся.

Петро ЖЕЛІНСЬКИЙ.